

15 MAART 2025

31

DOOR JOHAN

ADVENTKERK
BRUSSEL
Nieuwsbrief

WORDEN ALS EEN KIND?

Ergens vorige week was er een artikel met een filmpje erbij over kinderen in Oekraïne. In de gesprekken met enkele van die kinderen kwam regelmatig de idee van angst voor. Begrijpelijk natuurlijk in hun situatie die nu al meer dan drie jaar blijft duren.

Toch stelden opvoeders daar een opmerkelijke verandering vast. Daar waar de voorbije jaren kinderen vooral donkere tekeningen maakten (van tanks, gevechten, bommen, ...) tekenen kinderen nu meer over regenbogen, landschappen met mooie bloemen, een zon die stralend schijnt, kinderen samen met mama en papa, enz. Ik vond het best wel ontroerend. Op de een of andere manier toch (weer) geloven in de toekomst.

Tegelijkertijd moest ik denken aan wat Jezus zei in Marcus 10:

"Laat die kinderen bij me komen. Houd ze niet tegen. Want Gods nieuwe wereld is er juist voor hen. Luister goed naar mijn woorden: Je moet openstaan voor Gods nieuwe wereld. Net zoals een kind dat doet. Anders kun je er niet binnenkomen.' Jezus sloeg zijn armen om de kinderen heen. Hij legde zijn handen op hen en zegende hen".

Wat bedoelde Jezus hiermee?

Binnen het christendom zijn er groepen die Jezus' woorden zeer letterlijk nemen. Tijdens samenkomsten gedragen die gelovigen zich als kinderen. sommigen gaan zelfs zover dat ze letterlijk rondkruipen, lachen en spelen als kleine kinderen. Het zou me verbazen dat dit Jezus' bedoeling was...

"Openstaan voor Gods nieuwe wereld..."

Het lijkt hoe dan ook wel te gaan om bepaalde eigenschappen die kinderen hebben en die passen bij 'Gods nieuwe wereld' (of: het koninkrijk of koningschap van God).

Vaak wordt gewezen op **de onschuld van kinderen**... Zijn kinderen echter altijd zo onschuldig? **Spontaan en onbevangen**, dat wel, zelden berekenend en met allerlei verborgen agenda's - wat bij volwassenen helaas wel vaak het geval is.

In Mattheüs 18 heeft Jezus het dan weer over '**nederigheid**' (in tegenstelling tot de vraag van de apostelen: "**Wie is de grootste in het koninkrijk van de hemel?**"). Volwassenen zijn vaak zo vol van zichzelf, ze kunnen alles het beste, weten alles het beste. Kinderen zijn afhankelijk en vertrouwen erop dat in hun behoeften wordt voorzien. Er is een spreekwoord: Eenvoud siert.

Een van de meest opvallende eigenschappen van kinderen is hun **onbevangen openheid**, hun **nieuwsgierigheid**. Ze willen weten, ontdekken, leren... Hoe? Wat? Waarom dit, waarom dat? Volwassenen raken dit kwijt. Gelovigen ook vaak, ze weten immers alles of slikken gewoon wat voorgekauwd wordt. Een rabbijn merkte op dat het hebreeuwse woord ADAM (mens)

dezelfde letterwaarde heeft als het vragend voornaamwoord MAH? (= wat, hoe, waarom?). Hij besluit hieruit dat het (blijven) stellen van vragen essentieel is voor wie echt mens wil zijn!

Tot slot nog een leuke anecdote die ik ergens las:

Twee mama's zaten op een bank in het park en keken naar hun kinderen die aan het spelen waren. Plots was er ruzie: "Ik speel nooit meer met jou!", riep het ene kind en stapte boos weg. Enkele minuten later echter waren ze weer bij elkaar, lachend en spelend.

"Hoe komt dat toch, vroeg de ene mama aan de ander? Het ene moment is er slaande ruzie, en kort daarna is alles weer koek en ei..."

"Da's simpel, antwoordde de andere mama, kinderen vinden samen spelen veel belangrijker dan het eigen grote gelijk!"

Nog eentje dat tot nadenken stemt:

Toen ik afgelopen zondag in de kerk zat, viel mijn oog op een jongetje dat zich steeds omdraaide en naar iedereen glimlachte. Hij zat niet te rochelen, te spugen, te zoemen of te schoppen, een liederenbundel uit elkaar te trekken of in de handtas van zijn moeder graaien. Hij glimlachte alleen maar. Uiteindelijk trok zijn moeder hem weer recht op zijn stoel en fluisterde luid genoeg om het eenieder te laten horen: 'Houd op met dat gegrinnik. Je bent in de kerk!' Ze gaf hem daarbij een draai om zijn oren en toen de tranen over zijn wangen liepen, voegde zij eraan toe: 'Zo, dat is beter', en verzonk weer in gebed... Ik werd plotseling boos. Ze scheen te zeggen: de hele wereld is in tranen, en als jij dat niet bent dan kun je daar maar beter iets aan gaan doen. Ik wilde dat kind met zijn betraande gezichtje pakken, het tegen mij aandrukken en hem over God vertellen. De blijde God. De glimlachende God. De God die gevoel voor humor moet hebben om wezens zoals wij te scheppen. Door traditie zijn we gewoon ons geloof mee te dragen met de ernst van iemand die in de rouw is, de plechtigheid van een toneelspeler in een tragedie en de toewijding van iemand die het insigne van de Rotary Club draagt. Wat een dwaas, dacht ik. Hier zat een vrouw naast het enige licht dat er in onze beschaving is overgebleven – de enige hoop, ons enige wonder – onze enige belofte van oneindigheid. Als hij in de kerk niet kon glimlachen, waar zou hij dat dan wel kunnen?

Donderdag 13 maart om 19.30 uur: bijbelzoom. We gaan nog even door met het vierde Woord over de sabbat. **Op donderdag 27 maart** praten we dan over 'Eer je vader en je moeder.' Welkom op ZOOM!

Sabbat 15 maart: preek door Johan Delameillieure

Sabbat 22 maart: preek door Thirza van den Broek

Sabbat 29 maart: preek door Johan Delameillieure (switch met Jozef De Winter)

email: johdelam@gmail.com GSM (bellen / whatsapp): 0498 45 16 84 SKYPE: johan.delameillieure